Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (yhdeksäs jaosto)

14 päivänä joulukuuta 2017*

Henkilöstö – Virkamiehet – Ylennys – Vuoden 2015 ylennyskierros – Päätös olla ylentämättä kantajaa palkkaluokkaan AD 10 1.7.2015 lähtien – Toimielinten välinen siirto – Pro rata temporis -järjestelmä – Ansioiden vertailu – Henkilöstösääntöjen 45 artikla – Vastuu

Asiassa T-21/17,

RL, Euroopan parlamentin virkamies, edustajinaan asianajajat C. Bernard-Glanz ja A. Tymen,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin tuomioistuin, asiamiehinään J. Inghelram ja V. Hanley-Emilsson,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 270 artiklaan perustuvasta kanteesta, jolla vaaditaan yhtäältä kumoamaan unionin tuomioistuimen 11.5.2016 tekemä päätös, jossa kieltäydyttiin ylentämästä kantajaa 1.7.2015 lähtien, ja toisaalta määräämään korvausta kantajalle väitetysti aiheutuneesta vahingosta,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Gervasoni (esittelevä tuomari) sekä tuomarit K. Kowalik-Bańczyk ja C. Mac Eochaidh,

kirjaaja: E. Coulon,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Euroopan unionin virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 45 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Ylennyksestä päättää nimittävä viranomainen 6 artiklan 2 kohdan huomioon ottaen. Jollei sovelleta 4 artiklassa ja 29 artiklan 1 kohdassa vahvistettua menettelyä, virkamies voidaan ylentää vain, jos hän hoitaa virkaa, joka vastaa jotakin liitteessä I olevassa A kohdassa esitetyn lähinnä ylemmän

* Oikeudenkäyntikieli ranska.

palkkaluokan virkatyyppiä. Virkamies ylennetään nimityksellä lähinnä ylempään palkkaluokkaan siinä tehtäväryhmässä, johon hän kuuluu. Ylennettävät on valittava vähintään kaksi vuotta palkkaluokassaan palvelleiden virkamiesten joukosta, ja ylennyksen on perustuttava ylennyskelpoisten virkamiesten ansioiden vertailuun. Ansioita verratessaan nimittävä viranomainen ottaa erityisesti huomioon virkamiehistä tehdyt arvioinnit, virkamiesten tehtäviensä hoitamisessa käyttämät muut kielet kuin se kieli, jonka perusteellinen taito on osoitettu 28 artiklan f alakohdan mukaisesti, sekä virkamiesten hoitamien tehtävien vastuullisuuden.

– –”

2 Ylennyksistä 19.10.2005 tehdyn Euroopan unionin tuomioistuimen päätöksen liitteenä olevien ylennyksiä koskevien ohjeiden (jäljempänä ylennyksiä koskevat ohjeet) mukaan virkamiehellä on yleensä oltava vähintään viitekynnystä vastaava määrä ylennyspisteitä, jotta hänet otetaan huomioon ylennyksistä päätettäessä (3 kohta).

3 Ylennyksiä koskevien ohjeiden 4 kohdassa täsmennetään, että virkamiehelle myönnetään jokaisena kyseisessä palkkaluokassa palvelemanaan vuonna 0–3 ylennyspistettä. Jos virkamies ei saa yhtään pistettä, hänen urakehityksensä on tilapäisesti pysähtynyt; yksi piste tarkoittaa hidasta urakehitystä, kaksi pistettä normaalia ja kolme pistettä nopeaa urakehitystä.

4 Samoin ylennyksiä koskevien ohjeiden mukaan ylennyspisteet myöntää joka vuosi sen osaston johtaja, jolla virkamies työskentelee, virkamiehen ansioiden ja pääasiassa hänestä laaditun arviointikertomuksen perusteella (5 kohta), ja johtaja laatii vuosittain kunkin palkkaluokan osalta luettelon viitekynnyksen saavuttaneista osastonsa virkamiehistä (7 kohta).

5 Lisäksi ylennyksiä koskevien ohjeiden 8 kohdan mukaan nämä luettelot julkaistaan ja toimitetaan ylennyskomitealle, joka vertailee palkkaluokkakohtaisesti kaikkien ylennyskelpoisten virkamiesten ansioita ottaen huomioon myönnetyt ylennyspisteet ja tarkistaen, että pisteet vastaavat arviointikertomuksia. Tämän vertailun jälkeen ylennyskomitea laatii kunkin palkkaluokan osalta luettelon ylennettäviksi ehdotetuista virkamiehistä etusijajärjestyksessä. Luettelo toimitetaan nimittävälle viranomaiselle päätöksen tekemistä varten.

6 Euroopan unionin tuomioistuimen ylennysjärjestelmässä saavutettua pistemäärää tarkasteltiin yleensä asianomaisten kuluvan vuoden tammikuun 1. päivän tilanteen perusteella. Vuosien 2006, 2007 ja 2008 ylennyskierroksilla otettiin kuitenkin käyttöön erityistoimenpide 1.5.2004 alkaen tiettyihin palkkaluokkiin palvelukseen otettuja virkamiehiä varten, ja sen mukaisesti pistekertymää tarkasteltiin paitsi kuluvan vuoden tammikuun 1. päivänä, myös vuoden jokaisen muun kuukauden 1. päivänä vallinneen tilanteen perusteella (jäljempänä pro rata temporis -toimenpide).

7 Vuonna 2009 pro rata temporis -toimenpide laajennettiin koskemaan muita palkkaluokkia. Täsmällisemmin Euroopan unionin tuomioistuimen hallinnon ja European Public Service Unionin (EU:n julkishallinnon ammattiliitto) välisen, Euroopan unionin tuomioistuimessa voimassa olevaa ylennysjärjestelmää koskevassa neuvottelumenettelyssä 27.10.2009 annettujen päätelmien 6 kohdan mukaan pro rata temporis -toimenpiteen mukaisesti ylennyksiä varten huomioon otettavien pisteiden määrä saadaan ”lisäämällä – – 31.12. vuonna N-1 voimassa olleeseen pistekertymään vuoden N jokaisen kuukauden ensimmäisen päivän pistekertymä ja kahdestoistaosa kahdesta pisteestä tai – jos virkamiehelle on myönnetty vuonna N-1 vähemmän kuin kaksi pistettä – kahdestoistaosa tosiasiassa myönnetystä pistemäärästä”.

8 Vuoden 2015 ylennyskierroksesta lähtien pro rata temporis -toimenpiteen hyödyt on ulotettu koskemaan kaikkia ylennyksiä AST 8 ja AD 11 -palkkaluokkiin asti ja asianomaisten virkamiesten palvelukseen ottamispäivästä riippumatta (Euroopan unionin tuomioistuimen hallinnon ja European Public Service Unionin välisessä ylennysjärjestelmää koskevassa neuvottelumenettelyssä 22.7.2015 annettujen päätelmien 1 kohta).

Asian tausta

9 Kantaja RL aloitti Euroopan unionin tuomioistuimen palveluksessa väliaikaisena toimihenkilönä 1.10.2004. Hänet nimitettiin virkamieheksi 1.3.2006.

10 Kantaja siirrettiin Euroopan parlamenttiin 16.3.2015. Siirtohetkellä hänen palkkaluokkansa oli AD 9, palkkataso 2.

11 Nimittävä viranomainen vahvisti 8.7.2015 tekemällään päätöksellä vuoden 2015 ylennyskierroksella palkkaluokasta AD 9 palkkaluokkaan AD 10 ylennettävien virkamiesten viitekynnykseksi kahdeksan pistettä.

12 Euroopan unionin tuomioistuin ilmoitti 7.12.2015 kantajalle tämän pyynnöstä, ettei hänelle ollut myönnetty vuonna 2014 yhtäkään ylennyspistettä.

13 Kantaja kiisti 11.12.2015 päivätyllä kirjeellä päätöksen, jolla hänelle jätettiin myöntämättä vuonna 2014 yhtäkään ylennyspistettä, ja vaati, että hänelle myönnetään kyseisenä vuonna 2,5–3 pistettä. Lisäksi hän teki 10.2.2016 valituksen päätöksestä, jolla hänelle jätettiin myöntämättä ylennyspisteitä vuonna 2014, ja päätöksestä, jolla hänet jätettiin ylentämättä vuoden 2015 ylennyskierroksella.

14 Euroopan unionin tuomioistuimen kirjaaja myönsi nimittävän viranomaisen ominaisuudessaan 4.3.2016 tehdyllä päätöksellä kantajalle ylennyskomitean lausunnon mukaisesti 2,5 ylennyspistettä vuonna 2014.

15 Kantaja vaati 15.3.2016 päivätyllä sähköpostiviestillä ylentämättä jättämistä koskevan päätöksen uudelleenkäsittelyä näiden ylennyspisteiden myöntämisen vuoksi.

16 Ylennyskomitea suositteli 7.4.2016 antamassaan lausunnossa, että nimittävä viranomainen vahvistaisi kantajan ylentämättä jättämistä koskevan päätöksen sillä perusteella, että hän saavutti näiden uusien ylennyspisteiden ja pro rata temporis -toimenpiteen perusteella myönnettyjen ylennyspisteiden myötä kahdeksaan pisteeseen vahvistetun viitekynnyksen, jota ylennyskelpoisten virkamiesten luetteloon merkitseminen edellytti, vasta 1.7.2015, eli sen jälkeen, kun hänet oli 16.3.2015 siirretty Euroopan parlamenttiin.

17 Nimittävä viranomainen päätti 11.5.2016 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös), joka annettiin kantajalle tiedoksi 20.5.2016, jättää kantajan ylentämättä vuoden 2015 ylennyskierroksella päätöksen liitteenä olevassa ylennyskomitean lausunnossa esitetyistä syistä.

18 Euroopan unionin tuomioistuimen valituksia käsittelevä komitea päätti lisäksi 13.7.2016, ettei kantajan 10.2.2016 tekemästä valituksesta ollut enää tarpeen lausua, koska se oli jäänyt vaille kohdetta kantajalle vuodelle 2014 myönnettyjen ylennyspisteiden ja riidanalaisen päätöksen johdosta, jolla ylennys evättiin uudestaan näistä myönnetyistä ylennyspisteistä huolimatta.

19 Kantaja teki 22.7.2016 riidanalaisesta päätöksestä valituksen, joka hylättiin 6.10.2016 (jäljempänä valituksen hylkäämispäätös). Valituksen hylkäämispäätös annettiin kantajalle tiedoksi samana päivänä.

20 Kantaja ylennettiin 25.10.2016 tehdyllä parlamentin päätöksellä taannehtivasti 1.1.2016 alkaen palkkaluokkaan AD 10 palkkatasolle 1.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

21 Kantaja nosti tämän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 13.1.2017 toimittamallaan kannekirjelmällä.

22 Unionin yleinen tuomioistuin on kantajan unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 66 artiklan nojalla esittämästä pyynnöstä jättänyt kantajan nimen ja muita häntä koskevia tietoja pois tämän tuomion julkisesta versiosta.

23 Koska asianosaiset eivät pyytäneet unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 106 artiklan 1 kohdan mukaista asianosaisten kuulemiseksi pidettävää istuntoa, unionin yleinen tuomioistuin (yhdeksäs jaosto) päätti unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 106 artiklan 3 kohdan mukaisesti ratkaista kanteen ilman asian käsittelyn suullista vaihetta, koska se katsoi, että sillä on asian asiakirja-aineiston perusteella riittävät tiedot.

24 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen ja tarvittaessa hänen valituksensa hylkäämisestä tehdyn päätöksen

– velvoittaa Euroopan unionin tuomioistuimen korvaamaan hänelle aiheutuneen aineellisen vahingon

– velvoittaa Euroopan unionin tuomioistuimen korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 Euroopan unionin tuomioistuin vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Kumoamisvaatimus

26 Alustavana huomautuksena on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kumoamisvaatimuksista, jotka kohdistuvat muodollisesti valituksen hylkäämisestä tehtyyn päätökseen, seuraa, että valituksen kohteena ollut toimi saatetaan unionin yleisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, kun hylkäämispäätöksellä ei ole itsenäistä sisältöä (tuomio 17.1.1989, Vainker v. parlamentti, 293/87, EU:C:1989:8, 8 kohta ja tuomio 6.4.2006, Camós Grau v. komissio, T-309/03, EU:T:2006:110, 43 kohta). Valituksen hylkäämisestä tehty päätös on nyt käsiteltävässä asiassa vailla itsenäistä sisältöä, koska siinä lähinnä vain vahvistetaan riidanalainen päätös, joten kanteen on katsottava kohdistuvan riidanalaiseen päätökseen.

27 Kantaja esittää kumoamisvaatimuksensa tueksi kaksi kanneperustetta. Niistä ensimmäinen koskee henkilöstösääntöjen 45 artiklan rikkomista ja toinen yhdenvertaisuusperiaatteen sekä sen periaatteen loukkaamista, jonka mukaan Euroopan unionin henkilöstö muodostaa yhden kokonaisuuden.

Henkilöstösääntöjen 45 artiklan rikkomista koskeva kanneperuste

28 Kantaja väittää, että riidanalaisella päätöksellä rikotaan henkilöstösääntöjen 45 artiklaa, sellaisena kuin sitä on tulkittu oikeuskäytännössä ja sellaisena kuin se on pantu täytäntöön ylennyksiä koskevilla Euroopan unionin tuomioistuimen sisäisillä säännöillä.

29 Kantaja väittää, että kyseisestä oikeuskäytännöstä ja sisäisistä säännöistä ilmenee, että kun virkamies voidaan ylentää sinä vuonna, jonka aikana hänet siirretään toimielimestä toiseen, toimivaltainen nimittävä viranomainen on hänen alkuperäisen toimielimensä nimittävä viranomainen ja sovellettava ylennysjärjestelmä on tämän toimielimen käyttöön ottama järjestelmä, vaikka virkamies olisi siirretty toiseen toimielimeen ennen hänen mahdollisen ylennyksensä voimaantuloa. Käsiteltävässä asiassa tästä

seuraa kantajan mukaan, että hän saavutti ylennyskynnyksen 1.7.2015 ja että Euroopan unionin tuomioistuimen olisi pitänyt ylentää hänet tästä päivästä alkaen, vaikka hänet oli siirretty parlamenttiin 16.3.2015.

30 Kantaja lisää, että 16.3.2015 jälkeen fiktiivisesti kertyneiden ylennyspisteiden huomioon ottaminen ei tarkoita, että hänen ansioitaan vertaillaan hänen parlamentissa työskentelevien uusien työtovereidensa ansioihin, mihin Euroopan unionin tuomioistuimella ei ole toimivaltaa. Hänen mukaansa Euroopan unionin tuomioistuimessa käytössä oleva, pro rata temporis -toimenpiteeseen perustuva ylennysjärjestelmä mahdollistaa sellaisten ylennysvuoden aikana kertyneiden ylennyspisteiden huomioon ottamisen, jotka on myönnetty yksinomaan ylennysvuotta edeltävän vuoden aikana jo myönnettyjen ylennyspisteiden perusteella; kyseisenä vuonna kantaja oli Euroopan unionin tuomioistuimen virkamies, joten hänen ansioitaan vertailtiin tämän tuomioistuimen muiden virkamiesten ansioihin.

31 Euroopan unionin tuomioistuin korostaa aluksi, ettei kantaja väitä käsiteltävässä asiassa sovelletun ylennysjärjestelmän olevan ristiriidassa henkilöstösääntöjen 45 artiklan kanssa. Se muistuttaa myös, ettei henkilöstösäännöissä säädetä oikeutta tulla ylennetyksi edes virkamiehille, jotka täyttävät kaikki edellytykset tullakseen ylennetyiksi. Euroopan unionin tuomioistuin lisää, että jos nimittävää viranomaista edellytettäisiin myöntämään ylennyspisteitä toiseen toimielimeen jo siirtyneelle virkamiehelle, sen olisi jatkettava kyseisen virkamiehen ansioiden vertailua vielä siirtymisen jälkeenkin, mikä olisi ristiriidassa sekä sisäisten ylennyssääntöjen että oikeuskäytännön kanssa. Se täsmentää vastauksessaan, että pro rata temporis -toimenpide on oikeudellinen fiktio, jolla vain yhden ylennyskierroksen aikana saavutetut ansiot voidaan muuntaa ylennyspisteiksi, jotka otetaan huomioon saman ylennyskierroksen aikana suoritettavassa ansioiden vertailussa. Euroopan unionin tuomioistuin katsoo lopuksi, ettei väitettä, joka on esitetty ensimmäisen kerran kantajan vastauksessa ja jonka mukaan kantajalle ei myönnetty yhtään ylennyspistettä ajanjaksolta 1.1.–16.3.2015, voida ottaa tutkittavaksi.

32 Alustavasti on todettava, että asianosaiset ovat yhtä mieltä siitä, että toimivalta päättää kantajan ylennyksestä vuoden 2015 ylennyskierroksella kuului Euroopan unionin tuomioistuimelle eli kantajan alkuperäiselle toimielimelle.

33 Oikeuskäytännössä katsotaan nimittäin vakiintuneesti, että henkilöstösääntöjen 45 artiklassa asetettujen vaatimusten mukaisesti on niin, että kun virkamies voidaan ylentää sinä vuonna, jonka aikana hänet siirretään toimielimestä toiseen, hänen alkuperäisen toimielimensä nimittävälle viranomaiselle kuuluu toimivalta päättää hänen ylentämisestään (tuomio 28.6.2011, Mora Carrasco ym. v. parlamentti, F-128/10, EU:F:2011:96, 39 kohta; määräys 5.7.2011, Alari v. parlamentti, F-38/11, EU:F:2011:103, 31 kohta ja määräys 12.12.2013, Debaty v. neuvosto, F-47/13, EU:F:2013:215, 22 kohta).

34 Asianosaiset ovat yhtä mieltä myös siitä, että Euroopan unionin tuomioistuimen on sovellettava omaa ylennysjärjestelmäänsä sellaisena kuin se on vahvistettu useissa sisäisissä määräyksissä, jotka on mainittu edellä 2–8 kohdassa ja joiden laillisuutta kantaja ei myöskään ole kiistänyt.

35 On nimittäin katsottava, että siitä, että virkamiehen alkuperäisen toimielimen nimittävä viranomainen on toimivaltainen päättämään virkamiehen ylennyksestä sinä vuonna, jona hän siirtyy toiseen toimielimeen, ja siitä, että tämä toimivalta perustuu tarpeeseen vertailla vertailuhetkellä saman toimielimen palveluksessa olleiden virkamiesten ansioita (ks. vastaavasti tuomio 28.6.2011, Mora Carrasco ym. v. parlamentti, F-128/10, EU:F:2011:96, 35 kohta ja määräys 5.7.2011, Alari v. parlamentti, F-38/11, EU:F:2011:103, 27 kohta), johtuu väistämättä, että kyseinen alkuperäinen toimielin soveltaa omaa ylennysjärjestelmäänsä. Lisäksi voidaan todeta, että myös hallintojohtajien kollegio päätti alkuperäisen toimielimen ylennysjärjestelmän soveltamisesta 30.11.2011 antamissaan päätelmissä. Näistä päätelmistä nimittäin ilmenee – ilman, että nyt käsiteltävässä asiassa on tarpeen

lausua niiden sitovuudesta, josta asianosaiset ovat eri mieltä –, että ylennyksen voimaantulopäivä on se, joka alkuperäisen toimielimen ylennysjärjestelmästä seuraa, mikä tarkoittaa, että voimaantulopäivän ratkaisemiseen on sovellettava tätä järjestelmää.

36 Asianosaiset ovat sitä vastoin eri mieltä siitä, miten Euroopan unionin tuomioistuimen ylennysjärjestelmää ja etenkin pro rata temporis -toimenpidettä on sovellettava nyt käsiteltävässä asiassa.

37 Tältä osin on todettava ensimmäiseksi, että oikeuskäytännöstä, joka koskee ylennyksiä toimielinten välisten siirtojen tapauksissa, käy ilmi, että siirrettyjen virkamiesten ansioita on vertailtava niiden virkamiesten ansioihin, jotka olivat edelleen heidän työtovereitaan siirtymistä edeltävänä vuonna. Päättäessään, onko virkamies ylennettävä taannehtivasti vuoden N tammikuun 1. päivänä, nimittävä viranomainen voi nimittäin käytännössä vain vertailla virkamiesten aiempia ansioita vuonna N-1 ja heidän suorituksistaan laadittuja arviointikertomuksia vuodelta N-1 ja sitä edeltäviltä vuosilta (tuomio 28.6.2011, Mora Carrasco ym. v. parlamentti, F-128/10, EU:F:2011:96, 35 kohta; määräys 5.7.2011, Alari v. parlamentti, F-38/11, EU:F:2011:103, 27 kohta ja määräys 12.12.2013, Debaty v. neuvosto, F-47/13, EU:F:2013:215, 23 kohta).

38 Kyseisestä oikeuskäytännöstä ilmenee myös, että ylennyksestä päätetään taannehtivasti siten, että se tulee voimaan päivänä, jona kyseinen virkamies oli sen toimielimen palveluksessa, joka on toimivaltainen päättämään hänen ylennyksestään. Koska ylennys edellyttää, että käytettävissä on kyseistä palkkaluokkaa vastaava avoin budjetoitu toimi, ja koska henkilöstösääntöjen 6 artiklan mukaan jokainen toimielin vahvistaa itsenäisesti toimien määrän toimielimissä ja vastaavasti avoimien toimien luettelon (tuomio 28.6.2011, Mora Carrasco ym. v. parlamentti, F-128/10, EU:F:2011:96, 37 kohta), ylennyksestä päättämistä varten toimivaltainen toimielin voi ylentää kyseisen virkamiehen vain sellaisena päivänä, jona se voi nimittää hänet kyseisessä toimielimessä avoimena olevaan toimeen, eli sen jakson aikana, jona virkamies on kyseisen toimielimen palveluksessa.

39 Toiseksi on korostettava, että toisin kuin tässä oikeuskäytännössä kyseessä olevissa ylennysjärjestelmissä, Euroopan unionin tuomioistuimen ylennysjärjestelmässä pro rata temporis -toimenpide mahdollistaa sen, että virkamies voidaan ylentää tammikuun 1. päivän lisäksi vuoden N minkä tahansa myöhemmän kuukauden 1. päivänä, ja sen, että päätettäessä ylennyksestä vuonna N otetaan huomioon sekä vuodelta N-1 että vuodelta N myönnetyt pisteet.

40 On kuitenkin katsottava, että vuoden N pisteet voidaan myöntää vain niin kauan kuin kyseinen virkamies työskentelee ansioiden vertailua ja täten ylennyksistä päättämistä varten toimivaltaisen toimielimen palveluksessa, riippumatta siitä, perustuvatko pisteet vuoden N ansioiden vertailuun, kuten Euroopan unionin tuomioistuin väittää, vai ovatko ne seurausta pelkästä vuonna N-1 suoritetun ansioiden vertailun fiktiivisestä ekstrapolaatiosta, kuten kantaja väittää. Koska näiden pisteiden myöntäminen liittyy ylennyskomitean ja nimittävän viranomaisen myöhempien toimien tavoin vuoden N ylennysmenettelyyn (ks. vastaavasti tuomio 28.6.2016, Kotula v. komissio, F-118/15, EU:F:2016:138, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), asianomaisen virkamiehen ylentämispäivän määrittämiseksi nämä pisteet voidaan myöntää vain niin kauan kuin kyseinen toimielin on toimivaltainen vertailemaan kantajan ansioita kyseisen toimielimen muiden virkamiesten ansioihin ja voi ylentää hänet – eli nyt käsiteltävässä asiassa siihen päivään asti, jona kantaja siirrettiin parlamenttiin.

41 Käsiteltävässä asiassa Euroopan unionin tuomioistuin kieltäytyi näin ollen perustellusti myöntämästä kantajalle pisteitä vuoden 2015 ylennyskierroksella 16.3.2015 jälkeen, jolloin kantaja siirrettiin parlamenttiin.

42 Näin tehdessään Euroopan unionin tuomioistuin ei laiminlyönyt kantajan korostamaa pro rata temporis -toimenpiteen tavoitetta, joka on virkamiesten yhdenvertaisen kohtelun vahvistaminen vähentämällä ylennyskynnyksen saavuttamispäivän satunnaisuutta. Kyseessä oleva yhdenvertainen kohtelu koskee nimittäin virkamiehiä, jotka saavuttavat ylennyskynnyksen ylentämisvuoden tammikuun

1. päivänä, ja saman toimielimen muita virkamiehiä, jotka saavuttavat sen myöhemmin, eikä virkamiehiä, jotka jatkavat toimielimensä palveluksessa, ja virkamiehiä, jotka siirretään toiseen toimielimeen.

43 Tapaa, jolla Euroopan unionin tuomioistuin sovelsi nyt käsiteltävässä asiassa pro rata temporis -toimenpidettä, tukee lisäksi 12.12.2013 annettu määräys Debaty v. neuvosto (F-47/13, EU:F:2013:215). Kuten kantaja perustellusti korostaa, se, että hänet siirrettiin ylennyskierroksen aikana, erottaa hänen tilanteensa 12.12.2013 annettuun määräykseen Debaty v. neuvosto (F-47/13, EU:F:2013:215) johtaneen asian kantajan tilanteesta. Kyseisessä asiassa kantaja oli nimittäin siirretty toiseen toimielimeen vuonna 2011, ennen vuoden 2012 alkua, jolloin hänet olisi voitu ylentää. Toisin kuin kantaja väittää, tässä määräyksessä esitetyt toteamukset eivät kuitenkaan ole vailla merkitystä nyt käsiteltävässä asiassa, koska Euroopan unionin virkamiestuomioistuin katsoi siinä, kuten Euroopan unionin tuomioistuin on riidanalaisessa päätöksessä katsonut, että se, mikä toimielin on toimivaltainen päättämään ylennyksestä, määräytyi siirtopäivämäärän perusteella ja että sen perusteella määräytyi myös vastaavasti se, keiden virkamiesten kanssa ylennettävää virkamiestä oli vertailtava, ja se, minä päivämääränä ylennys saattoi tulla voimaan eli toisin sanoen päivänä, jolloin virkamies oli toimivaltaisen toimielimen palveluksessa (määräys 12.12.2013, Debaty v. neuvosto, F-47/13, EU:F:2013:215, 23 ja 24 kohta).

44 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä ilman, että on lausuttava siitä, että Euroopan unionin tuomioistuin katsoi, ettei vastauksessa ensimmäisen kerran esitettyä väitettä, jonka mukaan kantajalle ei myönnetty yhtään pistettä ajanjaksolta 1.1.–16.3.2015, voida ottaa tutkittavaksi. Koska ensimmäisen kanneperusteen tarkastelusta seuraa, ettei Euroopan unionin tuomioistuin ollut velvollinen myöntämään kantajalle pisteitä 16.3.2015 jälkeen, kantaja ei voinut saavuttaa ylennyskynnystä hänelle ajanjaksolta 1.1.–16.3.2015 myönnettyjen pisteiden ansiosta, joten tämä väite on joka tapauksessa hylättävä tehottomana.

Kanneperuste, joka koskee yhdenvertaisen kohtelun ja sen periaatteen loukkaamista, jonka mukaan Euroopan unionin henkilöstö muodostaa yhden kokonaisuuden

45 Kantaja väittää ensimmäiseksi, että evätessään häneltä ylennyksen Euroopan unionin tuomioistuin tosiasiassa keskeytti hänen osallistumisensa vuoden 2015 ylennyskierrokselle sen vuoksi, että hänet oli siirretty parlamenttiin, ja loukkasi täten hänen urakehitystään ja periaatetta, jonka mukaan Euroopan unionin henkilöstö muodostaa yhden kokonaisuuden. Toiseksi hän väittää, että ylennyksen epäämisellä loukattiin myös yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, koska häntä kohdeltiin vain tämän siirron vuoksi eri tavalla kuin työtovereitaan, jotka kuitenkin olivat kantajan siirtoa edeltäneenä vuonna samassa tilanteessa kuin hän.

46 Euroopan unionin tuomioistuin vastaa ensimmäiseksi, ettei periaate, jonka mukaan Euroopan unionin henkilöstö muodostaa yhden kokonaisuuden, merkitse, että toimielinten on käytettävä harkintavaltaansa samalla tavalla, ja ettei siitä voi seurata, että toimielinten on tehtävä ylennyksiä koskevia päätöksiä, jotka ovat henkilöstösääntöjen 45 artiklan vastaisia. Toiseksi se korostaa, että koska henkilöstösääntöjen 45 artiklan mukainen velvollisuus suorittaa ansioiden vertailu ilmentää yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, henkilöstösääntöjen 45 artiklan loukkaamista koskevan kanneperusteen hylkäämisen pitäisi johtaa yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista koskevan väitteen hylkäämiseen. Se lisää, että vaikka kantajan tilanne oli vuonna 2014 sama kuin hänen saman toimielimen palveluksessa olevien työtovereidensa tilanne, vuonna 2015 hänen tilanteensa oli huomattavan erilainen, koska hänet oli siirretty parlamenttiin.

47 Ensinnäkin on palautettava mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaate edellyttää, ettei toisiinsa rinnastettavia tilanteita kohdella eri tavalla eikä erilaisia tilanteita kohdella samalla tavalla, ellei tällaista kohtelua voida objektiivisesti perustella (tuomio 9.10.2008, Chetcuti v. komissio, C-16/07 P, EU:C:2008:549, 40 kohta ja tuomio 9.2.1994, Lacruz Bassols v. yhteisöjen tuomioistuin, T-109/92, EU:T:1994:16, 87 kohta).

48 Oikeuskäytännössä katsotaan myös vakiintuneesti, että henkilöstösääntöjen 45 artiklan mukainen ansioiden vertailu on yhdenvertaisen kohtelun periaatteen ilmentymä (ks. määräys 8.10.2015, Nieminen v. neuvosto, T-464/14 P, EU:T:2015:787, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 Käsiteltävässä asiassa on katsottava, ettei tätä periaatetta ole loukattu, koska kantaja oli vuonna 2015 eri tilanteessa kuin muut Euroopan unionin tuomioistuimen virkamiehet, joiden ansioita vertailtiin ennen ylentämistä. Kantaja oli nimittäin siirretty toiseen toimielimeen kyseisen ylennyskierroksen aikana, toisin kuin nämä muut virkamiehet. Kantajan ja hänen saman toimielimen palveluksessa olevien työtovereidensa ansioita vertaillessaan ja ylennyspisteitä myöntäessään Euroopan unionin tuomioistuin saattoi näin ollen ottaa vuonna 2015 huomioon vain ajanjakson 1.1.–15.3.2015. Toisin kuin kantaja väittää, sillä, että hän ja hänen Euroopan unionin tuomioistuimen palveluksessa olevat työtoverinsa olivat samassa tilanteessa vuonna 2014, ei täten ole merkitystä etenkään, kun kantaja ei väitä, että häntä olisi syrjitty myönnettäessä ylennyspisteitä vuodelta 2014. Vastauksena väitteeseen, joka koskee mielivaltaisuuden vaaraa toimielinten määrittäessä siirtopäivää sekä harkintavallan väärinkäyttöä, voidaan lisätä, ettei vaaran olemassaolon tueksi ole esitetty näyttöä ja että sitä rajoittavat joka tapauksessa laajalti sekä pro rata temporis -toimenpide että se, että siirto tapahtuu virkamiehen aloitteesta, ja se, että siirtopäivän määrittäminen edellyttää kummankin asianomaisen toimielimen yhteistä sopimusta.

50 Toimielinten välisestä siirrosta johtuvasta erilaisesta kohtelusta ei myöskään seuraa sen periaatteen loukkaaminen, jonka mukaan Euroopan unionin henkilöstö muodostaa yhden kokonaisuuden.

51 Toiseksi on nimittäin muistutettava, että oikeuskäytännössä katsotaan vakiintuneesti, että Amsterdamin sopimuksen 9 artiklan 3 kohdassa vahvistetun sen periaatteen mukaisesti, jonka mukaan Euroopan unionin henkilöstö muodostaa yhden kokonaisuuden, kaikkien toimielinten kaikkiin virkamiehiin sovelletaan samoja henkilöstösääntöjä ja siten samoja määräyksiä (ks. vastaavasti määräys 11.10.2012, Cervelli v. komissio, T-622/11 P, EU:T:2012:538, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kun kantaja väittää käsiteltävässä asiassa, että hänen siirtonsa toiseen toimielimeen johti kyseisen periaatteen vastaisesti vuoden 2015 ylennyskierroksen keskeytymiseen hänen osaltaan, kantaja ei kuitenkaan moiti Euroopan unionin tuomioistuinta siitä, että se olisi soveltanut eri sääntöjä kuin parlamentti, eikä hän varsinkaan väitä, että näillä kahdella toimielimellä olisi erilaiset ylennyksiä koskevat sisäiset säännöt. Päinvastoin kantaja väittää, ettei Euroopan unionin tuomioistuin soveltanut täysimääräisesti omia sääntöjään, etenkään pro rata temporis -toimenpidettä, siten kuin niitä olisi sovellettu, jos hän olisi jatkanut tämän toimielimen virkamiehenä. Kantaja ei näin ollen moiti perusteluissaan Euroopan unionin tuomioistuinta siitä, että se loukkasi periaatetta, jonka mukaan Euroopan unionin henkilöstö muodostaa yhden kokonaisuuden, joten tämän periaatteen loukkaamista koskevaa väitettä ei voida hyväksyä.

52 Lisäksi voidaan todeta, että tilanne olisi sama, jos näitä perusteluita olisi tulkittava siten, että niissä väitetään Euroopan unionin tuomioistuimen rangaisseen kantajaa sen vuoksi, että hän siirtyi parlamenttiin.

53 Oikeuskäytännöstä nimittäin ilmenee, että toimielinten on varmistettava yhtäältä, ettei tehtäväkierrosta aiheudu haittaa siihen osallistuvien virkamiesten urakehitykselle, ja toisaalta, ettei toisiin tehtäviin siirrettyjä virkamiehiä rangaista ylennyskierroksella (ks. vastaavasti tuomio 3.10.2000, Cubero Vermurie v. komissio, T-187/98, EU:T:2000:225, 68 ja 69 kohta ja tuomio 18.9.2013, Scheidemann v. komissio, F-76/12, EU:F:2013:132, 29 kohta). Voidaan jopa todeta, että kantaja olisi saavuttanut ylennyskynnyksen 1.7.2015, jolloin hänet olisi voitu merkitä ylennyskelpoisten virkamiesten luetteloon, jos hän olisi jatkanut Euroopan unionin tuomioistuimen virkamiehenä, ja että parlamentti ylensi hänet palkkaluokkaan AD 10 vasta 1.1.2016 alkaen.

54 On kuitenkin niin, että yhtäältä unionin tuomioistuimet ovat useissa tuomioissaan korostaneet sen merkitystä, että jokainen toimielin on työnantajana itsenäinen, ja hylänneet väitteet, jotka koskevat sitä, että Euroopan unionin henkilöstö muodostaa yhden kokonaisuuden. Tästä seuraa, että toiseen

toimielimeen siirretty virkamies ei voi vaatia, että häneen sovelletaan hänen alkuperäisessä toimielimessään sovellettavia, hänen kannaltaan edullisempia ylennyssääntöjä, ja väittää tämän perusteella, että tehtäväkierto on haitannut hänen ylenemistään (ks. vastaavasti tuomio 5.7.2011, V v. parlamentti, F-46/09, EU:F:2011:101, 135 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

55 Toisaalta ja joka tapauksessa oikeuskäytännössä katsotaan myös vakiintuneesti, ettei henkilöstösäännöissä myönnetä oikeutta ylennykseen edes niille virkamiehille, jotka täyttävät kaikki ylennetyiksi tulemisen edellytykset, ylennyskynnyksen saavuttaminen mukaan lukien (ks. tuomio 31.5.2005, Dionyssopoulou v. neuvosto, T-284/02, EU:T:2005:188, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. vastaavasti tuomio 14.7.2011, Praskevicius v. parlamentti, F-81/10, EU:F:2011:120, 51 kohta). Ylennyspisteiden myöntäminen ei nimittäin merkitse, että toimielin vahvistaa lopullisesti kantansa ylennysmenettelyn päättyessä, sillä nimittävä viranomainen säilyttää harkintavaltansa, eivätkä johtajien tai yksikönpäälliköiden myöntämät ylennyspisteet, viitekynnys tai ylennyskomitea sido sitä (ks. Euroopan unionin tuomioistuimen ylennysjärjestelmästä tuomio 11.12.2003, Breton v. yhteisöjen tuomioistuin, T-323/02, EU:T:2003:340, 48 ja 50 kohta). Näin ollen siitä, että kantaja olisi saavuttanut ylennyskynnyksen 1.7.2015, jos hän olisi jatkanut Euroopan unionin tuomioistuimen virkamiehenä, ei voida päätellä, että hänet olisi välttämättä ylennetty kyseisenä päivänä. Sen perusteella ei myöskään voida katsoa, että ylennys viivästyi ja että kantajalle aiheutui haittaa tehtäväkierron vuoksi. Toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

56 Tästä seuraa, että kumoamisvaatimus on hylättävä.

Vahingonkorvausvaatimukset

57 Kantaja vaatii korvausta aineellisesta vahingosta, jota hänelle väitetysti aiheutui lainvastaisuuksista, joihin hän vetosi kumoamisvaatimustensa tueksi esittämissään kahdessa kanneperusteessa. Hän täsmentää, että aineellinen vahinko koostuu pääasiassa erotuksesta, joka saadaan, kun palkasta, jota hänelle olisi maksettu 1.7. ja 31.12.2015 välisen jakson aikana, jos hänet olisi 1.7.2015 nimitetty palkkaluokkaan AD 10, vähennetään palkka, jota hänelle tosiasiassa maksettiin 1.7.2015 ja 1.1.2016, jolloin hänet tosiasiassa nimitettiin palkkaluokkaan AD 10, välisen jakson aikana. Kantajan mukaan ei lisäksi ole epäilystäkään siitä, että edellä mainittu Euroopan unionin tuomioistuimen lainvastainen toiminta aiheutti hänelle tämän aineellisen vahingon. Kantaja lisää vastauksessaan, että vahvistettaessa päivämäärä, jona hän siirtyy palkkaluokkaan AD 10, palkkatasolle 2, on otettava huomioon, että hänet ylennettiin taannehtivasti 1.7.2015.

58 Euroopan unionin tuomioistuin katsoo, että kantajan vahingonkorvausvaatimus on hylättävä. Se katsoo ensimmäiseksi, ettei kantaja täsmennä vaatimuksensa laajuutta, vaan pelkästään kuvailee johtopäätöksiä, joita mahdollisesta kumoamistuomiosta on hänen mukaansa tehtävä. Toiseksi vahingonkorvausvaatimus on Euroopan unionin tuomioistuimen mukaan hylättävä, koska nyt käsiteltävässä asiassa se liittyy läheisesti kumoamisvaatimuksiin, jotka itsessään on sen mukaan hylättävä perusteettomina. Kolmanneksi Euroopan unionin tuomioistuin katsoo, että väitetty vahinko ei ole varma, koska kantajan vahingonkorvausvaatimuksessa tarkoitettujen korvausten myöntämistä koskeva kysymys on sen mukaan todellisuudessa yksi niistä johtopäätöksistä, jotka Euroopan unionin tuomioistuimen on tehtävä mahdollisesta kumoamistuomiosta.

59 On muistutettava, että kun virkamies tai toimihenkilö esittää vahingonkorvausvaatimuksen, toimielimen sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntyminen riippuu siitä, että seuraavat edellytykset täyttyvät: unionin toimielinten moitittu toiminta on lainvastaista, vahinko on tosiasiassa syntynyt, ja kyseisen toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys. Jos jokin näistä edellytyksistä ei täyty, kanne on hylättävä kokonaisuudessaan ilman, että on tarpeen tutkia, täyttyvätkö muut sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymisen edellytykset (tuomio 1.6.1994, komissio v. Brazzelli Lualdi ym., C-136/92 P, EU:C:1994:211, 42 kohta ja tuomio 17.5.2017, PG v. Euroopan raja- ja merivartiovirasto, T-583/16, ei julkaistu, EU:T:2017:344, 97 kohta).

60 Euroopan unionin tuomioistuimen esittämien huomautusten johdosta on kuitenkin todettava, että vahingonkorvausvaatimukset perustuvat vain lainvastaisuuksiin, jotka johtuvat väitetysti siitä, että kumoamisvaatimuksen tueksi esitetyt kaksi kanneperustetta ovat perusteltuja. Koska nämä kanneperusteet on hylätty, moititun toiminnan lainvastaisuutta koskeva edellytys ei täyty, jolloin vahingonkorvausvaatimus on hylättävä. Ne olisi joka tapauksessa hylättävä ennenaikaisina, vaikka lainvastaisuusedellytys täyttyisi käsiteltävässä asiassa, koska riidanalaisen päätöksen kumoaminen tämän lainvastaisuuden johdosta ei merkitse, että kantajalla oli oikeus ylennykseen (ks. vastaavasti määräys 3.5.2017, De Nicola v. EIP, T-71/16 P, ei julkaistu, EU:T:2017:307, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; ks. myös 55 kohta edellä).

61 Tästä seuraa, että kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

62 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja Euroopan unionin tuomioistuin on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (yhdeksäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) RL velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Julistettiin Luxemburgissa 14 päivänä joulukuuta 2017.

Allekirjoitukset